

för arbetarepensioneringen å 1899 års riksstat begärda
anslag från 2,000,000 till 3,200,000 kronor.

Stockholm den 25 januari 1898.

<i>F. Barnekow.</i>	<i>P. O. Lundell.</i>	<i>D. Persson,</i> i Tällberg.
<i>Ollas A. Ericsson.</i>	<i>Sam. Söderberg.</i>	<i>Nils Svensson.</i>
<i>Hj. Sjövall.</i>	<i>Nils Åkesson.</i>	<i>Per Jönsson.</i>
<i>Elis Nilson.</i>	<i>Pehr Pehrsson,</i> Åkarp.	<i>Ola Persson.</i>
<i>A. G. Gyllenswärd.</i>	<i>C. Axel Carlsson.</i>	<i>A. H. Göthberg.</i>
<i>B. Dahlgren.</i>	<i>Max. Schenström.</i>	<i>Nils Andersson.</i>
<i>C. J. Carlsson.</i>		<i>Sten Nordström.</i>

N:o 37.

Af herr **P. P. Waldenström**, om bestämmelse derom, att äkten-
skap må kunna ingås inför borgerlig myndighet, när
kontrahenterna det åstunda.

Jag har vid åtskilliga riksdagar förut väckt motioner dels derom,
att personer, som icke begått nattvarden i svenska kyrkan, må kunna
erhålla kyrklig vigsel, när de det åstunda, dels derom, att personer, som
begått nattvarden i svenska kyrkan, må kunna få ingå äktenskap inför
borgerlig myndighet, om de så önska. Förslag i den förra rigtningen

har nu kommit från annat håll, och jag skall därför inskränka mig till att upprepa den senare motionen.

Skall det vara *sanning* i en religiös handling — och kyrkan vill ju vara en representant och bärare af den gudomliga sanningen — så måste den vara frivillig. Lyckligtvis inser man numera allmänt, att tvångsdop, tvångskonfirmation, tvångsnattvardsgång äro något vidrigt, något som icke kan tjena vare sig kyrkan eller den enskilde till gagn. Men fullt lika onaturlig och okristlig är tvångsvigsel. Om äktenskapet derigenom blefve heligare, om deri låge något medel att göra äktenskapet lyckligare och makarne bättre eller trognare mot hvarandra, eller om svenska staten eller kyrkan hade något gagn deraf, så kunde det hafva något skäl för sig. Men ingenting sådant kan vare sig bevisas eller uppdyktas. Det är tvärtom till skada för alla parter, att en religiös handling påtvingas en människa emot hennes vilja. Ty deri ligger en osanning, och osanningen, likasom all orättfärdighet, måste förr eller senare medföra sitt straff. På grund deraf föreslår jag åter,

att Riksdagen må för sin del besluta, att hvarje äktenskap mellan svenska, till äktenskap berättigade män och qvinnor skall kunna ingås inför borgerlig myndighet, när kontrahenterna det åstunda.

Stockholm 26 januari 1898.

P. Waldenström.
